

der, som f. eks. biler, lystbåde, hårde hvidevarer osv., og der for lånet enten stilles sikkerhed i de pågældende goder, eller tages ejendomsforbehold af sælgeren (afbetalingsgæld). Omvendt vil bevisbyrden i forbindelse med en sædvanlig leverandørkredit for løsure, der efter arten må antages at være bestemt til anvendelse eller omsætning i virksomheden, i almindelighed næppe volde store vanskeligheder for den skattepligtige.

Meget ofte vil de daglige ind- og udbetalinger i en erhvervsvirksomhed foregå over en konto i et pengeinstitut, således at virksomheden har et løbende – og stadigt varierende – gældsforhold til pengeinstituttet, som regel i form af en kassekredit. På en sådan kassekredit eller lignende kredit med adgang til variabel udnyttelse vil virksomhedens indehaver også kunne hæve til privatforbrug. Det kan imidlertid være vanskeligt at opgøre på årsbasis, hvor meget de private udtræk på kreditten beløber sig til, og det vil i øvrigt heller ikke give et realistisk grundlag for at bedømme, i hvilket omfang kreditten er anvendt til ikke-erhvervsmæssige formål. Endvidere må det erindres, at de i årets løb foretagne indskud kan repræsentere både virksomhedsmidler og private midler. Selv om det kunne lade sig gøre at øremærke de enkelte træk på kreditten, vil det alligevel støde på store vanskeligheder at beregne den del af de påløbne renter, som kan siges at vedrøre de ikke-erhvervsmæssige udtræk. Man må derfor normalt antage, at *hele kreditten skattemæssigt betragtes som et sammenhængende lånearrangement.*

Udgangspunktet er således, at den skattepligtige må godtgøre, at f. eks. en kassekredit i sin helhed er erhvervsmæssigt anvendt, som forudsætning for, at den fulde udgift til renter og løbende provision kan fradrages ved indkomstopgørelsen.

Dette udgangspunkt må antages at tilskynde de skattepligtige til at tilrettelægge anvendelsen af en sådan konto med adgang til variabel udnyttelse på en sådan måde, at bevisbyrden lettes.

I almindelighed må det antages, at ligningsmyndighederne ikke vil stille store krav til beviset, hvis anvendelsen af kontoen er tilrettelagt på en sådan måde, at ind- og udbetalinger på kontoen alene omfatter betalingsmellemværender, der står i nær forbindelse med virksomhedsudøvelsen, og når samtidig gælden på kontoen sammenlagt med den øvrige virksomhedsgæld (f. eks. varegæld, restgæld på driftsmidler, prioritetsgæld i driftsbygninger) står i et rimeligt forhold til virksomhedens omfang og behov for lånekapital.

Omfatter kontoen både erhvervsmæssige og private betalinger, øges kravene til bevisførelsen for omfanget af den erhvervsmæssige renteudgift.

Hvis kontoen anvendes i flæng til erhvervsmæssige og private betalinger, må det kræve en meget sikker bevisførelse fra den skattepligtiges side at godtgøre, at en de af renterne m. v. er en erhvervsmæssig udgift.

I tilfælde, hvor virksomhedens samlede passiver forøges, uden at det modsvares af en forøgelse af aktivernes værdi eller begrundes i særlige forhold, som f. eks. et driftsunderskud, må der stilles store beviskrav for, at gældsforøgelsen – eller en del heraf – kan anses for at være nødvendig for at erhverve eller sikre indtægten fra virksomheden. I det omfang sådant bevis ikke kan føres, vil den hertil svarende del af renteudgiften ikke kunne fratrækkes som en driftsudgift, men alene give grundlag for fradrag i de beregnede skatter.

Ligningsmyndighedernes opgaver i forbindelse med kontrol af de skattepligtiges selvangivne fordeling mellem erhvervsmæssige og private renteudgifter må som følge af det ovenfor anførte antages at blive af betydeligt omfang ved de foreslåede reglers ikrafttræden. Det må dog forventes, at den foreslåede bevisbyrde regel i den forbindelse i sig selv vil medføre en væsentlig lettelse af ligningsmyndighedernes arbejde ved at tilskynde de skattepligtige til en ret omhyggelig specifikation af og redegørelse for omstændighederne ved de enkelte lånearrangementers stiftelse.

Bortset fra den nævnte betydelige administrative belastning ved reglernes ikrafttræden vil ligningsmyndighederne i de følgende indkomstår – udover en systematisk stikprøvekontrol – formentlig stort set kunne koncentrere sig om at følge udviklingen i den skattepligtiges erhvervsmæssige og private gældsposter fra indkomstår til indkomstår.

En stigning i den skattepligtiges selvangivne erhvervsmæssige gæld behøver således i sig selv ikke at give ligningsmyndighederne anledning til særlige undersøgelser, medmindre den skattepligtige har anvendt større beløb i indkomståret til private anskaffelser (herunder ekstraordinære afdrag på privat gæld) og privatforbrug (herunder betaling af personlige skatter), end virksomhedens overskud har betinget. Konstaterer ligningsmyndighederne imidlertid en stigning i virksomhedsgælden og et fald i privatgælden fra det ene indkomstår til det næste, kan et sådant forhold give anledning til, at ligningsmyndigheden nærmere undersøger, om nedgangen i privatgælden kan hidrøre fra afdrag, der er betalt af den beskattede indkomst, eller om den skattepligtige har finansie-